

derstab ønsker en vis Lærer ansat i Embedet, pleier det ved Siden af ham at indstille et Par meget unge Mennesker, som have en daarlig Examenscharakter, for derved at fremtvinge det Valg, de ønske. Jeg kan heller ikke forstaae den Udtalelse, som flere Gange er fremkommen, at man ikke skulde tage noget Hensyn til Skolelærerstanden, at Lærerne alene vare til for Menighederne. Jeg troer, at man bør tage Hensyn til en saa talrig og hæderlig Klasse af Statsborgere, til en Stand, man betroer noget af det Vigtigste, der gives, nemlig at danne vore Vørn til gode Christne og dygtige Statsborgere. Særligt er jeg ikke utilbøielig til at indrømme Menighederne al den Ret, som jeg troer, det kunde gaae an at give dem. I det forelagte Udkast staaer der, at Menighederne skulle indstille, og at Regjeringen skal kunne nægte at modtage Indstillingerne. Jeg troer, at man passende kunde vende dette om saaledes, at naar Regjeringen f. Ex. indstillede 3 Candidater, saa kunne Menighederne have en Slags betinget Nægtelsesret. Det kunde maaskee ordnes saaledes, at, naar Regjeringen indstillede sine 3 Candidater, saa skulde der for at blive valgt udfordres absolut Majoritet. Hvis ingen af de 3 Candidater opnaaede absolut Majoritet, var altsaa Ingen valgt, og saa skulde Regjeringen atter indstille 3 Mænd. For at dette ikke skulde kunne gaae i det Uendelige, maatte Menigheden være tilfreds med at modtage den, som da fik de fleste Stemmer. Jeg troer, at det var en Maade, som kunde lade sig udføre. Da jeg, som tidligere udtalt, i det Hele taget samstemmer med Grundtanken i dette Lovforslag, skal jeg ikke stemme mod dets Overgang til 2den Behandling. Jeg troer, at naar Lovforslaget kan komme til et Udvalg, og der i dette kan blive foretaget endeel Forandringer ved samme, vil det, forsaavidt det maatte blive Lov, i det Hele taget kunne afhjælpe en Trang og et Savn, som længe have været sølte. Jeg skal derfor, som sagt, give Udkastet min Stemme ved Sagens Overgang til 2den Behandling.

Varfod: Jeg havde egentlig ikke tænkt at tage Ordet i nærværende Sag, men det er Udtalelser fra det ærede Medlem for Aalborg

Amts 1ste Valgkreds (Zahle), som gjøre det nødvendigt for mig at tale, skjøndt det ikke er nogen let Sag for mig at udtale mig angaaende den ærede Rigsdagsmands Foredrag, eftersom jeg frit skal bekjende, at jeg i Meget af det, han sagde, er og maa være enig med ham, endog saa enig med ham i det, jeg antager, er for ham Hovedsagen: det Distinkte i en Adskillelse mellem Staten og Kirken. Men der forekom i den ærede Rigsdagsmands Udtalelser saa Meget, der efter min Opfattelse er i den Grad forvirret og skjævt, at det forekommer mig at trænge paa det Allerbestemteste til den kraftigste Modsigelse. Jeg skal ikke opholde mig meget ved, at han nævnte en høitbegavet dansk Mand, og idet han særlig betoneede hans Danskhed, tydede hen paa et vist personligt Forhold, hvori han stod til den nuværende Kirkeminister, og syntes at ville bruge dette som et Argument baade mod den ærede Kirkeminister og mod enhver Anden, der havde indbegaaet det ærede Medlems Udtalelser. Enhver kan have nok i at svare for sig, og Ingen skulde tvinges til at svare for anden Mand, død eller levende, om ogsaa Forholdet er nok saa nært; den ærede Kirkeministers Stilling kan isorveien være vanskelig nok, saa at det Middel, som den ærede Rigsdagsmand der vilde bruge forekommer idetmindste mig at være alt Andet end ridderligt. Hvad den omtalte afdøde Mand angaaer, saa meente den ærede Rigsdagsmand, at der var Mange, der talte om ham, men Saa, der talte paa den rette Maade om ham, og at han navnlig blev saagodtsom stadig misforstaaet af vore Præster. Dette er en Paastand, der kan lade sig høre som saamange andre Paastand; men dersom man nu tillod sig den Paastand, at der kunde være Tvivl om, hvorvidt den ærede Rigsdagsmand selv forstod ham rigtigt, see saa kunde det blive et svært Hverv for den ærede Rigsdagsmand at godtgjøre, at alle de Andre have misforstaaet ham, og at han, kun han forstod ham rigtigt. Idet det ærede Medlem omtalte, hvorledes denne Mand blev forstaaet navnlig af vore Præster og omtalte de 2000 Tribuner, hvorfra de omtalte Præster havde Zeilighed og Opfordring til at udtale sig, saa brugte han det Udtryk, at — jeg vil dog ikke haabe det var alle